

उपपन्नाभिः तत्कालेयुक्ताभिः ॥ १२६ ॥ अथ ऊर्ध्वं यत्र देशे स्थितस्ततोऽपि बहू ऊर्ध्वं पितुः पंथानं वायुमार्गं ॥ १२७ ॥ भूय ऊर्ध्वं ततोऽपि बहु ऊर्ध्वं तं गिरिमधः प्रदेशवर्तिनमवलोकयन् ॥ १२८ ॥ तद्वितीयं कर्म आविश्रम्यैव पुनरत्यूर्ध्वपतनरूपं कर्म ॥ १२९ ॥ तत्रस्थाः मैनाकस्थाः गगनस्थावा तस्य कांचनस्य कांचनमयस्य सुनाभस्य शोभनमध्यस्य मैनाकस्य कर्मणा जलादुत्थानरूपेण देवता इन्द्रश्च तुष्टः ॥ १३० ॥ १३१ ॥ अभयं स्वकृतपक्षलेदंशं काजनिभयाभावं ॥ १३२ ॥ निर्भयस्यापि भये सती वोपचारार्थं साद्यं कृतं

सपर्वतसमुद्राभ्यां बहुमानादवेक्षितः ॥ पूजितश्चोपपन्नाभिराशीर्भिरभिनंदितः ॥ १२६ ॥ अथोर्ध्वं दूरमाप्नुत्य हित्वा शैलमहार्णवौ ॥ पितुः पंथानमासाद्य जगाम विमलं वरे ॥ १२७ ॥ भूयश्चोर्ध्वगतिं प्राप्य गिरिंतमवलोकयन् ॥ वायुसूनुर्निरालंबो जगाम कपिकुंजरः ॥ १२८ ॥ तद्वितीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्मसुदुष्करं ॥ प्रशशंसुः सुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ १२९ ॥ देवताश्चाभवन् दृष्ट्वा स्तत्रस्थास्तस्य कर्मणा ॥ कांचनस्य सुनाभस्य सहस्राक्षश्च वासवः ॥ १३० ॥ उवाच वचनं धीमान् परितोषात्सगद्गदं ॥ सुनाभं पर्वतश्रेष्ठं स्वयमेव शचीपतिः ॥ १३१ ॥ हिरण्यनाभं शैलेंद्रपरितुष्टोऽस्मितेभृशं ॥ अभयं ते प्रयच्छामि गच्छ सौम्ययथासुखं ॥ १३२ ॥ साद्यं कृतं ते सुमहद्विश्रांतस्य हनूमतः ॥ क्रमतो योजनशतं निर्भयस्य भये सति ॥ १३३ ॥ रामस्यैष हितायैव याति दाशरथेः कपिः ॥ सक्रियां कुर्वता शक्त्या तोषितोऽस्मि दृढं त्वया ॥ १३४ ॥ सतत्प्रहर्षमलभद्विपुलं पर्वतोत्तमः ॥ देवतानां पतिं दृष्ट्वा परितुष्टं शतक्रतुं ॥ ३५ ॥ सर्वैदत्तवरः शैलो बभूवावस्थितस्तदा ॥ हनूमांश्च मुहूर्तेन व्यतिचक्राम सागरं ॥ १३६ ॥ ततो देवाः सगंधर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ अब्रुवन् सूर्यसंकाशां सुरसां नागमातरं ॥ १३७ ॥

यतोऽतः परितुष्ट इत्यन्वयः ॥ १३३ ॥ १३४ ॥ १३५ ॥ अवस्थितः जलांतरमग्न इत्यर्थः ॥ सागरं मैनाकाधिष्ठितसागरप्रदेशं ॥ १३६ ॥ अथ देवैर्लंकां प्रविष्टस्य हनूमतः कार्यक्षमबलपरीक्षणार्थं सुरसाप्रवर्तनं ॥ तत इत्यादि ॥ ३७ ॥